

ДОБРО СЪРДЦЕ.

/разказъ/

Киро Карабатакътъ изтича съ сопа въ рѣка, зърналъ свинята на съседа си Петраки Брѣста, че рови край негова плетъ. Ала до като стигне - свинята избѣга нѣкъде въ храсталака и той не смогна да накаже вироглавото животно. Затова пъкъ стопанинътъ си изтилеса.

Колкото ругатни дойдоха на езика на Карабатака се изсипаха върху стопанина на свинята.

Петраки Брѣстътъ не се стърпя. Излѣзе на лавицата и като видя разярения - извика: стига бе Киро! Стига, срамота е отъ децата! Свиня, като свиня - какво съмъ азъ кривъ?

Карабатакътъ, види се това чакаше. Спустна се къмъ съседа си съ сопата. Ала Брѣста не се оплаши. Хвана сопата, оттъмна я и я захвърли въ рѣката.

Карабатакътъ се оплаши отъ яката дѣсница на съседа си и безъ да чака - влѣзе въ ближната кръчма, да загаси страшенъ гнѣвъ.

- Тю-ю-ю, бре! - въздъхна Брѣста и сѣдна на прага.

Той размислѣше: ще го смачкамъ като гнида! А кжде ще ни остане съседството! Не е за день, за два!

Досрамѣ го, че има такъвъ съседъ.

Н Не за пръвъ пътъ Карабатакътъ е показвалъ какъвъ е. Но никога до сега не бѣше налиталъ на бой. А отъ какъ му продадоха за дълтъ голѣмата нива - не можешъ да го познаешъ. Станалъ е лютъ като станимѣшка пиперка!.... Ехъ, тѣй е! - въздъхна Брѣстътъ. Несретитѣ правятъ хората лоши. Спомни си за най-хрисимия въ селото Драганъ Голака. Добъръ, та отъ добрина нефела, а отъ когато убиха сина му въ мятежа - настрѣхна, на езика си мѣрка не знае; всичко му черно предъ очитѣ. И ей го, още е въ затвора, че лошево казалъ противъ властта.

Както се размисляше дойде му на умъ Христовото начало: не оставяй да простишъ преди слънцето да е залѣзло. Стана и тръгна къмъ кръчмата.

Още отъ далечъ той чу пресипналия гласъ на Карабатака: Караше се съ нѣкого.

- Не съмъ правъ ли?.... Неговата свиня да ми подравя